

Farvel Grønlandisering?

Skrevet af: Pollas Lyberth, partisekretær Siumut

Debatten omkring grønlandisering og det grønlandske sprog, har altid været vanskelig. Der er for mange, der føler sig personligt ramte, ja nærmest forfulgte. Derfor gør rigtig mange af dem (og deres venner og familie) front mod alt og alle, der bare vover at rejse ønsket om grønlandisering. Beskyldningerne fyger om ørerne på os med alt fra nationalisme over racisme og mindretalsundertrykkelse til krænkelse af menneskerettigheder.

Og helt grotesk bliver det, når Demokraterne nu også kalder det apartheid. Apartheidsystemet gik jo netop ud på, at et mindretal af kolonialister og deres efterkommere, undertrykte flertallet i flertallets eget land – også sprogligt. Der er vist noget, Demokraternes politiske ordfører ikke rigtig har forstået.

Men det vi andre kan forstå er, at der altså ikke må stilles sproglige krav til de mennesker i vort land, som ikke har brugt nok energi på at lære sproget, men masser af energi på at kræve politisk indflydelse. De må til gengæld gerne stille krav til alle os andre. Nemlig kravet om at vi skal kunne alt andet end grønlandsk! For at kunne kommunikere med dem. Og for at få et rimeligt arbejde. Vi kan også konstatere, at ifølge den opfattelse bør evnen til at tale grønlandsk i dette samfund åbenbart ikke betragtes som en kvalitet i sig selv. Den evne kan for disse mennesker fortsætte som en ligegyldig biting i forhold til alle de danske normer for kvalitetsvurderinger, som vi har overtaget.

Problemet blev vel ikke meget tydeligere, end da det forrige landsstyre krævede, at de, der gerne ville lede dette land og ønskede at beklæde dets højeste embeder, i det mindste skulle være i stand til at tale med landets borgere på deres eget modersmål. Samt have et basalt kendskab til den kultur og det folk, der skulle betale deres løn. Noget man skulle tro, ville blive hilst med glæde i ethvert stolt samfund. I vores land rejste kravet voldsomme protester. Mistilliden til grønlands egne uddannede kræfter fik frit løb. Grønlandiseringen blev angrebet med alle midler. Men Landsstyret stod fast - dengang. Sådan er det ikke mere.

Måske er det prisen for samarbejdet med Demokraterne efter sidste valg til inatsisartut, der har gjort, at grønlandiseringen nu tilsyneladende er blevet skyllet ud af IAs politiske ideologi. Måske er det bare et bevidstløst oprør mod alt det, der allerede var i gang, før de selv fik magten, der driver værket. Også selv om det var sat i gang med IAs egne stemmer. Måske er det en helt ny IA-definition af grønlandisering, hvor sproget er en biting, vi er vidne til.

I hvert fald kan vi nu konstatere, at arbejds sproget i naalakkersuisut for første gang ikke længere kan være grønlandsk. At der ingen støtte er til kravet om, at man skal tale landets officielle sprog for at blive medlem af landets officielle parlament. At regeringen betragter en aktiv iværksættelse af Selvstyreloven på sprogområdet, som noget der ikke har nogen prioritet. Og sidst men ikke mindst: At ansættelsespolitikken på de højeste embeder i landet er bombet tilbage til fortiden.

Det sidste blev slået fast med syvtommersøm i forrige uge, hvor det blev meddelt, at naalakkersuisut nu har udnævnt en 31 årig dansker, med kun 4 års arbejdsmarkedserfaring, som

departementschef for hele landets erhvervsudvikling. Det sker på trods af, at der var grønlandske ansøgere til stillingen. Og vel at mærke ansøgere med høje uddannelser fra Danmark, samt erfaringer fra ledende stillinger i Grønland.

Med den afgørelse må det være klart, at naalakkersuisut helt bevidst ønsker at sende et nyt signal til de mange gode grønlandske borgere, der har taget det sure slid i Danmark med at gennemføre en uddannelse. Et signal om, at de ikke skal tro, deres kamp for en uddannelse til gavn for deres land er noget, der bliver sat synderlig pris på. For hvis bare én dansker med en universitetsgrad, søger det samme job som dem, så risikerer de alligevel at blive forbigået. Helt derhen, hvor en 31 årig, næsten nyuddannet dansker er bedre end enhver grønlandsk ansøger!

Tillad mig at drage den simple konklusion, at hvis man gerne vil have et grønlandsk Grønland, og ikke en discountudgave af Danmark, og hvis man ønsker, at debatten om det grønlandske sprog og den grønlandske identitets berettigelse i fremtidens Grønland fortsætter på en anstændig måde, så gør man klogt i at bringe Siumut tilbage til roret inden, det er for sent.